

Posudek na bakalářskou práci

KASÍKOVÁ, Jana: *Repatriace a návrat Čechů po druhé světové válce z totálního nasazení a internace na území Německa*. Bakalářská práce, Ústav českých dějin Filosofické fakulty University Karlovy v Praze, 136 stran včetně příloh, vedoucí práce doc. PhDr. Jana Čechurová, Ph.D.

Téma, které si Jana Kasíková zvolila pro svoji bakalářskou práci, patří k dosud opomíjeným tématům našich moderních dějin. A to i přesto, že se repatriace po druhé světové válce týkala více než sto tisíc československých občanů. Autorka se s nelehkým tématem vyrovnala velice zdařile a její práci hodnotím jako vysoce nadprůměrnou.

V první řadě je třeba ocenit promyšlenou koncepci práce, jež je rozdělena do tří tématických kapitol. V první z nich se autorka věnuje základním faktům – historii myšlenky organizované repatriace, vymezení pojmu repatriant či statistikám. V další kapitole je podrobně analyzován vlastní průběh repatriace, včetně organizací, které se na ní podílely. Zde oceňuji především pasáže o humanitárních organizacích České srdce nebo Katolická charita, kterým bývá (oproti Československému červenému kříži) věnována v historickém bádání poměrně menší pozornost. Velice přínosná je i další kapitola, věnovaná tomu, jak se zmínky o repatriaci objevovaly v českých tištěných médiích a v Československém rozhlase. Právě využití široké pramenné základny (dokumenty z provenience státních institucí, dobový tisk, Archiv Českého rozhlasu) patří podle mého názoru k největším kladům práce. Pozoruhodná je též rozsáhlá obrazová příloha.

Práci se nevyhnuly některé drobné překlepy či pravopisné chyby. Bohužel taktéž poznámkový aparát není sjednocen podle jednotné normy, což zbytečně kazí celkový dojem z jinak vynikající práce. Autorka by měla též aktualizovat své bádání podle současného stavu – Státní ústřední archiv se již řadu let jmenuje Národní archiv a jeho fondy by měly být takto citovány. Autorka se též dopouští několika pojmových nepřesností, jež se týkají především historie nacistických koncentračních táborů. V souvislosti s uvězněním v tomto typu nacistických vězeňských zařízení není podle mého názoru namístě hovořit o „internaci“ (s. 17), jelikož tento pojem se používá v souvislosti s válečnými zajatci. Do koncentračního tábora se neposílalo na základě internace, ale tzv. ochranné vazby (*Schutzhaft*), o jejímž uvalení rozhodovala německá tajná státní policie. Taktéž nelze hovořit o osvobození českých vězňů z nacistických koncentračních táborů Chełmno, Majdanek, Treblinka či Sobibor (s. 17), neboť tyto tábory byly zlikvidovány samotnými nacisty ještě před příchodem Rudé armády. „Kárnými tábory“ (s. 20) měla autorka patrně na mysli tzv. pracovní výchovné tábory. Podmínky v nich se však nedají podle mého názoru srovnávat s podmínkami v táborech koncentračních, což je patrné již ze samotného rozdílného účelu těchto zařízení. Zatímco koncentrační tábory měly vězně likvidovat těžkou fyzickou prací, pracovní výchovné tábory měly převychovat notorické „ulejváky“ či uprchlíky z nuceného nasazení a po krátkodobém pobytu je opět navrátit do pracovního procesu pro německý válečný průmysl. Tyto výtky jsou však k celkové kvalitě práce marginální.

Bakalářskou práci Jany Kasíkové plně doporučuji k obhajobě a doufám, že se autorka bude tomuto tématu věnovat i nadále. Navrhuji klasifikovat práci známkou výborně.

